

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Jiřího Gottwalda, ve věci žalobkyně **V. Š.**, bytem T. 221, S. n. H., zastoupené Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2014, č. j. KUOK 83019/2014, ve věci správního deliktu,**

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A. Vymezení věci

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání

a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, Odboru agendy řidičů a motorových vozidel (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 8. 2014, č. j. SMOL/171214/2014/OARMV/DPD/Hyb, jímž správní orgán I. stupně uložil žalobkyni pokutu ve výši 1.500 Kč podle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč, za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož se měla dopustit tím, že jako provozovatelka motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, reg. zn. X, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť neznámý řidič vozidla žalobkyně porušil § 4 písm. c) a § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu tím, že dne 13. 9. 2013 v době od cca 23:30 hod. do cca 00:00 hod. v Olomouci na ulici Mlýnská stál s tímto motorovým vozidlem v úseku platnosti svislé dopravní značky IP 27a „Pěší zóna“, s dodatkovým textem „IZS, MMOL, TSMO, svatby 0-24 hod., cyklisté, TAXI 0 -24 hod., dopravní obsluha 18 – 10 hod., potraviny 12 – 14 hod.“

B. Žalobní body

Žalobkyně uvedla, že nezákonným postupem správního orgánu byla zkrácena na svých právech, neboť:

- 1) správní orgán zahájil řízení o správním deliktu v rozporu se zákonem, když ignoroval svou povinnost provést potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku, uloženou § 125f odst. 4 a § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu. Žalobkyně sdělila, kdo byl řidičem vozidla, v důsledku čehož správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, nýbrž měl zahájit řízení o přestupku. Pokud z pohledu správního orgánu sdělení totožnosti řidiče provozovatelem nepostačovalo k zahájení řízení o přestupku proti tomuto řidiči, měl vyzvat žalobkyni k označení důkazů, nebo ji předvolat k podání vysvětlení. Žalobkyně by pak na podporu svých tvrzení předložila důkazy (smlouvu o zapůjčení motorového vozidla, označení spolujezdce řidiče, apod.). Správní orgán postupoval, jakoby totožnost řidiče nezjistil, jen proto, že se žalobkyní oznámený řidič nedostavil na výzvu k podání vysvětlení, což je absurdní, neboť v takové logice by bylo možné uznat vinným z přestupku jen toho, kdo se k tomuto dozná;
- 2) správní orgán neprokázal, že by se řidič vozidla neúčastnil svatby, přitom jen v takovém případě by řidič nesměl do předmětného úseku komunikace vjet;
- 3) správní orgán v rozhodnutí netvrdí (ani nedokazuje), po jakou dobu vozidlo „stálo“ v předmětném úseku komunikace. Vozidlo zde, dle zjištění žalobkyně, pouze zastavilo, neboť jeho řidič vykládal reprosoustavu na svatební hostině. V takovém případě nebyl porušen § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu a jednání řidiče nebylo trestné, a trestné tak nemůže být ani jednání provozovatele, neboť jednání nevykazuje znaky přestupku (§ 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona).

C. Stanovisko žalovaného

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobní body se shodují s odvolacími námitkami, s nimiž se vypořádal v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že označení osoby, která měla přestupek spáchat, není liberačním důvodem dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, tudíž byla podmínka dle § 125f odst. 4 písm. a) a b) zákona o silničním provozu splněna.

D. Obsah správního spisu

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že správnímu orgánu I. stupně bylo dne 21. 10. 2013 oznámeno Městskou policií Olomouc (dále jen „MPO“) spáchání přestupku dle § 125c odst. 1, písm. k) zákona o silničním provozu – stání v pěší zóně mimo parkoviště. Z úředních záznamů MPO vyplývá, že dne 13. 9. 2013 ve 13:27 hod. byla hlídka MPO vyslána operačním střediskem na ulici Mlýnská v Olomouci, kde mělo dle telefonického oznámení stát vozidlo bránící průjezdu vozidel. Po příjezdu hlídka zjistila, že se jedná o vozidlo tov. zn. Škoda Octavia, reg. zn. X, které stojí zaparkované mimo vyznačené parkoviště v úseku platnosti svislé dopravní značky IP 27a „Pěší zóna“, s dodatkovým textem „IZS, MMOL, TSMO, svatby 0-24 hod., cyklisté, TAXI 0 - 24 hod., dopravní obsluha 18 – 10 hod., potraviny 12 – 14 hod.“ Jelikož se na místě nenacházel řidič uvedeného vozidla, byla pořízena fotodokumentace a na vozidel umístěna výzva pro nepřítomného pachatele přestupku s časovým vymezením 23:30 – 00:05 hod. Na fotodokumentaci ze dne 13. 9. 2013 je zachyceno vozidlo stříbrné barvy, tov. zn. Škoda Octavia, reg. zn. X, zaparkované v nočních hodinách u zdi budovy, mezi dalšími vozidly. Správní orgán dále opatřil kartu vozidla, z níž vyplývá, že od 27. 10. 2010 je provozovatelem předmětného vozidla žalobkyně.

Výzvou ze dne 20. 11. 2013 byla žalobkyně správním orgánem I. stupně vyzvána k zaplacení částky 500 Kč, popř. ke sdělení totožnosti řidiče vozidla.

Žalobkyně vě sdělila, že vozidlo řídil pan P. K.k, nar. X, bytem Č. A. 601, P. 6, a dále uvedla, že se v řízení nechává zastupovat společností F. C., s. r. o. Z výpisu z registru obyvatel, který správní orgán I. stupně pořídil, vyplynulo, že P. K. má v centrálním registru obyvatel uvedenou doručovací adresu C. A. no. 9, P. 1, E. T. de C., 38005 S. C. de T., přičemž adresa Č. A. 601, P. 6 je adresou jeho trvalého pobytu.

Dne 22. 1. 2014 byl P. K. předvolán k podání vysvětlení na den 20. 2. 2014. Zásilka se však z adresy na T. vrátila nepřevzatá.

Úředním záznamem ze dne 11. 4. 2014 správní orgán I. stupně věc dopravního přestupku odložil s odůvodněním, že se do 60 dnů ode dne zjištění přestupku nedozvěděl skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, když žalobkyní označená osoba (P. K.) má trvalé bydliště na ohlašovně, na doručovací adrese si zásilku s výzvou nepřevzala a k podání vysvětlení se nedostavila.

Téhož dne vydal správní orgán I. stupně příkaz, jímž žalobkyni uložil pokutu 1.500 Kč za spáchání shora vymezeného správního deliktu.

Proti tomuto příkazu podala žalobkyně prostřednictvím společnosti F. C., s. r. o. dne 12. 5. 2014 odpor.

Správní orgán I. stupně předvolal žalobkyni i jejího zmocněnce k ústnímu jednání na den 31. 7. 2014, k němuž se však tito nedostavili.

Dne 8. 8. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž uznal žalobkyni vinnou ze spáchání výše vymezeného správního deliktu.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím zmocněnce blanketní odvolání, které po výzvě následně doplnila o námitku, že „*správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť měl věc řešit jako přestupek s konkrétní osobou přestupce, která mu byla známá.*“

Dne 12. 9. 2014 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, jímž rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a odvolání zamítl. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem. Uvedl, že osoba P. K. je mu známá z úřední činnosti, neboť tento vystupoval již v minulosti opakovaně jako zmocněnec obviněných, který v rámci správních řízení jednal způsobem, jenž byl označen za obstrukční (nepřebírání pošty na e-mailové adrese, či na adrese doručování uvedené v informačním systému). Žalovaný přitom uvedl konkrétní případy, v nichž k takovému jednání docházelo, a rozhodnutí, jež obstrukční jednání P. K. popisují, založil do spisu. Uvedení doručovací adresy ve Š. u P. K., jakožto domnělého řidiče vozidla, s nímž byl spáchán přestupek, proto žalovaný označil za snahu o zjevnou „nedosažitelnost“ hledané osoby, tudíž není divu, že se tento k podání vysvětlení nedostavil. Žalovaný proto uzavřel, že podmínky pro „překlopení“ dané věci z šetření přestupku do pozice správního deliktu provozovatele vozidla, byly splněny.

E. Relevantní právní úprava

Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Podle odst. 2 téhož ustanovení právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud

a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,

b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a

c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

Podle odst. 4 téhož ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo

b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Podle odst. 5 téhož ustanovení provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích

a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo

b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.

Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,

b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a

c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

Podle odst. 4 téhož ustanovení musí výzva podle odstavce 1 obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odst. 6 a 7.

Podle odst. 5 téhož ustanovení je-li určená částka uhrazena nejpozději v den splatnosti, obecní úřad obce s rozšířenou působností věc odloží. V opačném případě obecní úřad s rozšířenou působností pokračuje v šetření přestupku. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.

Podle odst. 6 téhož ustanovení neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.

F. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Smysl novely provedené zákonem č. 297/2011 Sb., která vložila do zákona o silničním provozu správní delikt provozovatele vozidla, bylo řešit faktickou nemožnost postihu velkého množství přestupků (typicky překročení rychlosti zachycené radarem či nesprávné parkování), při jejichž vyšetřování byly správní orgány ohledně totožnosti pachatele odkázány na vysvětlení podané provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou, ocitl se správní orgán v důkazní nouzi. Aby jednoznačně prokázaná deliktní jednání v silničním provozu nezůstala nepotrestána, zákonodárce přijal konstrukci, že v případě nezjištění

totožnosti řidiče za delikt odpovídá provozovatel vozidla (srov. rozsudek ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21, proti němuž podaná ústavní stížnost byla odmítnuta jako zjevně neopodstatněná usnesením Ústavního soudu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15).

Správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona je nutno chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Primárně tedy za spáchaný delikt (v širším smyslu) odpovídá řidič vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit, vést proti němu přestupkové řízení a spáchání přestupku mu prokázat, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla. Ten se uvedené odpovědnosti může zbavit jen na základě zákonem předvídaných liberačních důvodů, vymezených v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45, odst. 22, a rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46).

Zákon předvídá dvě situace. V prvním případě bezprostředně po zjištění přestupku existuje osoba z něj podezřelá. Této osobě je nejprve umožněno projednat věc v blokovém řízení, pokud věc takto neskončí, je zahájeno a vedeno „klasické“ přestupkové řízení. Skončí-li poté přestupkové řízení zastavením řízení, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu], je zahájeno řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, aniž by mu byla nejprve zasílána výzva podle § 125h zákona o silničním provozu. O tento případ se v posuzované věci nejednalo, neboť z výše uvedeného úředního záznamu městské policie vyplynulo, že na místě spáchání přestupku se žádná osoba nenacházela a ani z jiných skutečností nebylo možné osobu řidiče ztotožnit.

V posuzované věci tedy nebyla osoba řidiče známá, tj. došlo k druhé zákonem předvídané situaci, kdy správní orgán, nemaje jiné podklady, vyzve při splnění podmínek § 125h zákona o silničním provozu provozovatele vozidla k uhrazení určené částky odpovídající pokutě v blokovém řízení a současně jej poučí o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče vozidla. Předmětná výzva provozovateli vozidla je pak ekvivalentem odpovídající blokované pokutě pro obviněného z přestupku.

Právě otázka naplnění všech podmínek § 125h zákona o silničním provozu k učinění výzvy provozovateli vozidla, je předmětem prvního sporu mezi žalobkyní a správními orgány. Mezi účastníky je nesporné, že v posuzované věci byla splněna podmínka uvedená v § 125h odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, neboť totožnost řidiče vozidla nebyla správnímu orgánu z podkladů předložených s oznámením přestupku zřejmá, kdy na místě nebyl řidič zjištěn a ani následujícího den nepřišel na služebnu městské policie přestupek řešit. Dále není sporu o tom, že by předmětné porušení nebylo možné projednat v blokovém řízení dle § 125 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu ve spojení s podmínkami § 84 a násl. zákona o přestupcích.

Žalobkyně však obsahem žalobních bodů 2) a 3) namítá, že k učinění výzvy provozovateli vozidla a k následnému vedení správního řízení s ním nebyly splněny podmínky § 125h odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, tj. všechny podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla, vyjmenované v § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, na něž § 125h odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu odkazuje. Konkrétně ze tří podmínek stanovených v § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, nebyla dle žalobkyně splněna podmínka specifikovaná v § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, tj. že by porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, a to tvrzeními o tom, že správní orgán neprokázal, že by se řidič vozidla neúčastnil svatby, a že správní orgán v rozhodnutí netvrdí a nedokazuje, po jakou dobu vozidlo „stálo“ v předmětném úseku komunikace, když dle informací žalobkyně zde vozidlo pouze zastavilo, neboť jeho řidič vykládal reprosoustavu na svatební hostině.

K uvedeným skutkovým námitkám je dle názoru krajského soudu třeba zdůraznit, že právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originální. Řízení před správními soudy již není pokračováním správního sankčního řízení, nýbrž jen soudní kontrolou jeho zákonnosti, vystavěnou na kasačním principu. Právo obviněného volit si strategii obhajoby a ponechávat si zásadní skutkové námitky až na samotný závěr řízení proto sice bez dalšího platí pro řízení nalézací, tj. pro obě instance správního řízení, nikoli však již pro řízení před správním soudem, neboť smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. V souladu s všeobecně uznávanou právní zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* (zákony jsou psány pro bdělé) tak správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy (srov. v tomto směru bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 As 148/2011 – 52, bod 26, odkazující na rozsudek ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009 – 232, publikovaný pod č. 2033/2010 Sb. NSS, rozsudek ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, či rozsudek ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43).

Jak bylo výše v oddílu D popsáno, žalobkyně byla v řízení před správními orgány obou stupňů pasivní, neboť v řízení před správním orgánem I. stupně se omezila toliko na sdělení nacionálů údajného řidiče vozidla a v řízení odvolacím stručně konstatovala, že „*správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť měl věc řešit jako přestupek s konkrétní osobou přestupce, která mu byla známá.*“ Žalobkyně tedy nesdělila správním orgánům, že jsou jí známy skutečnosti nasvědčující tomu, že řidič jejího vozidla neporušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu (povinnost řídit se dopravními značkami) a § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu (zákaz stání v pěší zóně mimo označené parkoviště), a že tudíž jednání řidiče nemohlo vykazovat znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, čímž by

nemohlo být trestné ani její jednání, jakožto jednání provozovatele předmětného vozidla pro absenci podmínky uvedené v § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona.

V souladu s výše uvedenými judikaturními závěry tedy není soud povinen se skutkovými novotami, uplatněnými žalobkyní poprvé až v řízení před soudem, zabývat, neboť žalobkyně žádnou z uvedených skutkových okolností nesdělila ve správním řízení, ačkoli jí v tom zjevně nic nebránilo.

Přesto soud pro úplnost uvádí, že správní orgány mají podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“) povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jež zahrnuje povinnost správního orgánu opřít své rozhodnutí o důkazy, které poskytují dostatečný, ucelený a logický obraz pro věc podstatných skutečností. S takto zjištěným stavem musí být seznámen účastník správního řízení, který má možnost vyjádřit důvodné pochybnosti a dosáhnout tak zjištění stavu, který je již z jeho hlediska dostatečný pro vydání rozhodnutí. Pokud by správní orgán vyslovené pochybnosti neodstranil, pak by zjevně porušil povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Námítka, že správní orgány neprokázaly, že řidič vozidla nebyl účasten svatby, je právě příkladem mylné interpretace § 3 s. ř., vycházející z představy, že správní orgán je povinen zjistit a popsat stav věci tak, aby rozhodnutí obsahovalo odpovědi na všechny případné a nevyslovené otázky či subjektivní pochybnosti. Stanovení takové povinnosti je však zcela nereálné. Podle názoru krajského soudu je proto povinnost správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, splněna, pokud je výrok rozhodnutí opřen o smysluplná, relevantní a ucelená zjištění, o nichž nebyly vzneseny v řízení pochybnosti, případně se vypořádá s tím, že vznesené pochybnosti nebyly důvodné, což při aplikaci na posuzovaný případ znamená, že neuvedla-li žalobkyně tvrzení o tom, že řidič vozidla byl účasten svatby, a této skutečnosti nenasvědčoval žádný z podkladů obsažených ve spisu (tj. zejména fotografie předmětného vozidla, na níž by byly zachyceny např. bílé stuhy zdobící auta svatebčanů apod.), nebylo povinností správního orgánu takovou skutečnost dovozovat a zabývat se tím, zda se nejednalo o vozidlo, na něž se vztahovala některá z výluk ze zákazu stání v pěší zóně, uvedená na dodatkové tabulce.

Druhá ze skutkových námitek, tj. absence vymezení doby stání předmětného vozidla v místě spáchání deliktu ve výroku rozhodnutí, je dle názoru soudu rovněž nedůvodná, neboť je vyvrácena obsahem výroku samotného rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který uvedl, že předmětné vozidlo stálo v daném místě v době cca od 23:30 hod. do cca 00:00 hod., přičemž tuto část skutkové věty deliktu v odůvodnění rozhodnutí opřel o obsah úředního záznamu strážníků městské policie. Skutek byl tedy v rozhodnutí z hlediska časového vymezen zcela určitým způsobem.

Porušení povinností řidiče předmětného vozidla tedy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu jednoznačně vykazovalo znaky

přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 4 písm. c) a § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu.

Krajský soud proto uzavírá, že správní orgán I. stupně byl oprávněn učinit výzvu žalobkyni, jakožto provozovatelce vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, neboť byly naplněny všechny podmínky uvedené v § 125h odst. 1 písm. a), b) i c) zákona o silničním provozu, přičemž výzva ze dne 20. 11. 2013 obsahovala veškeré náležitosti a poučení uvedené v § 125h odst. 4, 5 a 6 zákona o silničním provozu. Žalobní body 2) a 3) jsou proto nedůvodné.

Předmětem druhého sporu mezi žalobkyní a žalovaným je naplnění podmínek projednatelnosti správního deliktu dle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu (žalobní bod 1), konkrétně, zda správní orgány provedly nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a zda nedoručení výzvy k podání vysvětlení osobě označené provozovatelem za přestupce, může být důvodem pro odložení věci.

Předně krajský soud uvádí, že žalovaný ve vyjádření k žalobě přiléhavě zdůraznil, že označení osoby, která měla přestupek spáchat, není liberačním důvodem dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Provozovatel vozidla, s nímž byl spáchán přestupek, se tedy „jednou provždy“ nezproští odpovědnosti za protiprávní jednání uvedením jakéhokoli jména řidiče.

Otázkou, kam až vedou ony „nezbytné kroky“ ke zjištění pachatele přestupku, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 – 32, v němž řešil skutkově obdobný případ, přičemž na uvedenou otázku odpověděl po podrobné interpretaci právní úpravy a shrnutí dosavadní judikatury (viz odst. 15 až 17), že „moc daleko ne“.

V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, na nějž rozsudek č. j. 1 As 237/2015 – 32 odkazuje, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. [...] Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“*

Aplikují-li se výše uvedená východiska na nyní posuzovanou věc, je zřejmé, že správní orgány nezbytné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku učinily. Žalobkyně za řidiče vozidla označila nekontaktní osobu s doručovací adresou v zahraničí. Správní orgán vyvinul snahu tuto osobu kontaktovat, jež však vyšla vniveč. Odhlédnout přitom nelze ani od skutečnosti, že za přestupce byla označena osoba, která byla správním orgánům již známá jako osoba, která v řízeních o přestupcích a správních deliktech v dopravě opakovaně vystupuje jako obecný zmocněnec obviněných, jehož účast ve správních řízeních je postavena na využití nejrůznějších procesních taktik, předem připravených scénářů a obstrukcí (k osobě P. K. viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 4 As 269/2015-37). Identifikování pachatele přestupku na základě označení řidiče provozovatelem tak nebylo možné a žádná reálná možnost, jak jinak zjistit přestupce, tak v dané chvíli neexistovala, tudíž správní orgán nepochybil, pokud zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

Vyřízení věci odložením dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, namísto zahájení a následného zastavení řízení o přestupku proti této osobě, bylo v popsané situaci zcela na místě, neboť podkladem pro zahájení řízení o přestupku bylo pouhé tvrzení žalobkyně, že vozidlo na místě zaparkoval pan K., kromě něhož nedisponoval správní orgán žádným relevantním důkazem, že řidičem byla skutečně tato osoba. Stejně tak neměl k dispozici ani žádného svědka, jehož svědectví by umožňovalo prokázat totožnost osoby, která vozidlo na místě zaparkovala. Za takové situace tedy neexistovaly skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě a správní orgán postupoval správně, pokud řízení o přestupku ani nezahájil, ale věc odložil (viz shodně opět rozsudek ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 – 32, odst. 19 a 20). Žalobní bod 1 je proto zcela nedůvodný.

G. Závěr

Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

H. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 30. května 2016

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu